सारथिञ्चेत्यादि। लक्ष्मणोरावणिं सारथिञ्च वाणैश्छिन्नवान् १७ सर्गः लूञगिछिदि प्वादेः स्वोनेइति ह्रस्वः तथा स्यन्दनं रथं भग्नवान् भ० भन्जोधौमोटने नणोनलोप्यः हसदद्भ्यांदिशेरिति दिलोपः च्वङिति कङ् ततोऽनन्तरं रावणिः सौमित्रिं परितः समन्तात् वाणैराछादितवान् कॄशविक्षेपे ऋदिरणाविति इर्॥ ४२॥

तावस्फावयतां शक्तीर्व्वाणांश्चाकिरतां मुहुः।
वारुणं लक्ष्मणोऽक्षिप्यदक्षिपद्रौद्रमिन्द्रजित्॥४३॥

तावित्यादि। ताविन्द्रजिल्लक्ष्मणौ शक्तिं सामर्थ्यमस्फावयतां ज०म० वर्द्धितवन्तौ स्फायोवः वाणांश्च मुहुरकिरतां विक्षिप्तवन्तौ वारुणमस्त्रं लक्ष्मणोऽक्षिप्यत् दैवादिकस्य रूपं इन्द्रजिद्रौद्रं पाशुपतमक्षिपत् क्षिप्तवान् तौदादिकस्य रूपं॥ ४३॥

तावस्फावयतामित्यादि। तौ इन्द्रजिल्लक्ष्मणौ शक्तिं स्वसा भ० मर्थ्यं वर्द्धितवन्तौ शक्तीरिति पाठे अस्त्रविशेषानित्यर्थः स्फायीङ् वृद्धौ ञिः पातिस्फायोरिति वङ् मुहुर्व्वारं वारं वाणानकिरतां क्षिप्तवन्तौ लक्ष्मणोवरुणदेवताकमस्त्रं प्रेरितवान् इन्द्रजिद्रुद्रदैवतमस्त्रं प्रेरितवान् क्षिपशञौ क्षिप्यो नुदि॥ ४३॥

ते परस्परमासाद्य शस्त्रे नाशमगच्छतां। आसुरं राक्षसः शस्त्रं ततोघोरं व्यसर्ज्जयत्॥ ४४॥